

Foſtninger. Men paa den anden Side forekommer det mig, at de Omfoſtninger, der i ſaa Henſeende blive at udrede, bør afholdes paa ſamme Maade, ſom Omfoſtningerne i de øvrige Sager, hvor der meddeles fri Proces, og i ſaa Tilfælde anſeer jeg det for rigtigt, at det er Amtmanden, der bevilger et ſaadant Beneficium. I og for ſig vil det ogſaa blive Tilfældet, ſom ogſaa af flere er blevet bemærket, at det vil blive nødvendigt, at Amtmanden i det lange Mellemrum, der er imellem Amtsraadets Møder, kommer til at afgjøre Spørgsmaalet, og naar det forudſættes, at Omfoſtningerne her vilde udredes paa ſamme Maade ſom ved beneficerede Sager i Almindelighed, troer jeg ikke, at der kan være Nogetsomhelſt imod, at Amtmanden ogſaa i diſſe Sager, ſom viſtnok ſjelden vilde finde Sted, meddeler ſlig Bevilling.

Hvad angaaer § 29, da har jeg dertilmod ikke Noget at erindre, undtagen at det maaffee vil være nødvendigt at foretage en Redactionsforandring med Henſyn til hvad der ſtaaer om Landvæsenkommisſairernes „Beſtalling“; thi Landvæsenkommisſairerne have aldrig ſaaet Beſtalling, men kun ganſke ſimpelt en Communication fra Miniſteriet.

Ordføreren: Jeg vil blot bemærke, at i den citerede Reſolution og i den paagjældende Rentekammerplacat hedder det udtrykkeligt, at de ſkulle forſynes med en Beſtalling, navnlig af det Indhold, at der meddeles dem en vis Rang.

Indenrigsminiſteren: Maatte jeg i den Henſeende blot bemærke, at det er fuldkommen rigtigt, at der deri ſtaaer, at de, naar deønſte det, ere berettigede til at erholde Rang med Kammerraader, og i ſaa fald ſkulle de have Beſtalling, men ſom Landvæsenkommisſairer i og for ſig erholde de ingen Beſtalling.

Bregendahl: Da den ærede Ordfører har udtalt, at Udvalget nærmere vil tage under Overveieſe, hvorvidt der burde foregaae en Redactionsforandring i § 28, ſkal jeg, navn-

lig med Henſyn til det Spørgsmaal, ſom den ærede Ordfører ſelv reiſte, nemlig om Udgifterne i alle Tilfælde, hvor der indrømmes Fritagelſe for Omfoſtninger, ſkulde udredes af Amtsrepartitionſfonden, henſtille til detſ nærmere Overveieſe, om Beſtemmelsen ikke kunde forandres ſaaledes, at diſſe Udgifter bleve at udrede efter de ſædvanlige Regler for de beneficerede Sager, og deraf vilde da følge, at naar Sagen vedkom Kjøbſtadbeoere, ſkulde Udgifterne afholdes af Kæmnerkaſſen, og naar den vedkom Landbeoerne, ſkulde den vedkomme Amtsrepartitionſfonden. Jeg ſkal deſuden tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt at give § 28 en anden Affattelſe, navnlig for at det beſtemt kan træde frem, om denne Fritagelſe ſkal indrømmes, før Sagen begynder, eller førſt efter at den er afgjort ved Landvæsenkommisſionen; thi jeg troer ikke, at det er ganſke uden Betydning, om der forud er givet vedkommende Part Bevilling til at være fri for diſſe Udgifter, eller, om det ſkeer, efterat Sagen er endt, og at man i det Hele taget ſkal indrømme denne Fritagelſe under de ſamme Regler ſom det ſaaſaldte Beneficium eller fri Proces i Retsſager, nemlig den, at derſom Modparten burde idømmes Omfoſtningerne, ſaa ſkal han ikke, fordi Bederparten har ſaaet Fritagelſe, ſlippe for at betale Omfoſtningerne, men han ſkal betale Omfoſtningerne til det Offentlige. Jeg troer, ſom ſagt, at man her i dette Tilfælde kan anvende de ſamme Regler ſom de, der gjælde for beneficerede Sager.

Alberti: Jeg ſkal kun med Henſyn til Spørgsmaalet om Omfoſtningernes Udredelſe gjøre den Bemærkning, at, naar der er blevet bevilget fri Proces, har altid Landvæsenkommisſairernes Betaling været anſeet ſom en Amtsſag; det ſtaaer udtrykkelig i Inſtruxen af 1ſte Mai 1768, at Betalingen til dem ſkal udredes af Amterne, og denne Beſtemmelſe er ſenere beſtandig faſtholdt. Det forekommer mig derfor ikke, at der er Grund til at afvige fra denne Anſkuelſe, efterat Landvæsenkommisſionens Omraade er blevet indſtrænket ſaa meget, ſom det er blevet ſiden 1768, og det ſynes mig heller ikke, at der alene i dette Til-